

Ve Yeniden Döndüm Kendime

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Ekim 2018

Müşkül anılardan dertop olmuş minvalinde göğün, kement attığım göğün rahmetine sığındığım...

İkircikli acıların yaftaladığı ve kundaklanırken evren, o dolunayda dolmayan bir su kabı misali özüksediğim her duyguyu aktarmak adına ben düşmüşken aşkın peşine...

Son turfanda bir ümit belki de hani saklı tuttuğumuz kadar sakıncalarını da bildiğimiz ümitsizlik benzeri bir ihmal.

Zaman bile dumura uğramışken aslında haznesinde gölgelerin hep zerreler uçuşurken.

Hüznüme sığındım yine öncesinde dolunaya şerh düşmüştüm:

“Beni de al koynuna.”

Müridi bildiğim her yıldızın yıldız haritasını okudum dünün tebessümünde saklı bir iksir misali içtiğim kelimelere kılıf geçirmeden somurttuğum yılları topa tutarken.

Ağlamayı unuttuğum zamanlar aslında mutlulukla hiç karşılaşmadığım ve ne ilginçtir ki; arafta kalmışlığımın yeni yeni farkına varıyorum.

Öğüttüğüm aklım...

Savurduğum iç sesim.

Ne de olsa ben bir kök hücreyim.

Muaf tutulduğum ama mağduriyetime sadece Tanrı iken vakıf.

Hüznümü biledim sonra öfkemi kustum sonra yâd ettim dünümü sonra inkâr ettim günümü sonrası meçhul.

Enginlerden gelip sahile vurduğum.

Dünden güne yayılan o hanımeli kokusu oysaki bahçesi olmayan bir apartman dairesinde nasıl haiz olurum ki o kokuya?

Aşkın duasına çıktığım bazen şiirlerin hepsini sonsuzluğa gömdüğüm.

Sevmeyi bildiğim sevmeyi şerh düştüğüm...

Kaygılarım ayyuka çıkan oysaki düne nispeten günümde bir güdümlü mermi gibi yüreğimi yakan beyitlerde ben aksıran iç sesime demiyor muyum: bildiğin gibi yaşa.

İnkâr ettiğim değil sadece menfî anlamda yaralarımı dağılayan oysaki şifa niyetine olmalı edebiyat.

Zincirlerimden kurtuldum işte: yeniden.

Unuttum da savrulduğum fırtınayı.

Aksayan değildi zaman aksayan sadece mekândan ayrı düşme korkusuyla ben de herkese benzemek adına yönümü değil de kalemimi odakladığım farklı temalardı.

Müspet ilimler sayesinde doğrulara vakıfız madem.

Mademki içimizdeki sevgi ara sıra çamurlanıyor.

Uykulu gözleri evrenin: çok yaşlı ne de olsa yine de devran dönüyor

Ah'lar biliyor acımızı: acımız biliyor içimizdeki yarayı ve aşkı sonlandırıp hadislere ihanet edip aslında kökümüzü söküyoruz kendi ellerimizle.

Budanan iç sesim.

Kozamdan çıkıp da baktığımda ahvalime ve başımı öne eğmeden sadece korumak adına yüreğimi ara sıra üç beş satıra da döşeyeyim dedim idame edilen o sayısız kutuda ad'ıma rastlarken.

Soyut bir hece misali.

Revnak bir acıda kutsanan insan gibi.

Ben gibi aslında benden uzaklaştığım.

Aşk gibi şahikası yüreğin.

Kutsal bir hutbede temassız bir doku gibi ve her ölüde rast geldiğimiz o soğukluğu bize yaşarken hissettirenler.

Bazen Allah dediğim.

Bazen Tanrım diye yakardığım.

Ama her ne olursa olsun elini çekmediğini bildiğim bir rahmet.

Sevmek gibi.

Sevilmek belki de ara sıra.

Sevildiğini hissetmek yine tenimizde yürüyen imlerin tedirgin bakışları neye hizmet verdiğimizizin de bilincinde.

Kaybettim yine.

Kaybettim umudumu yarına dair.

Hüznüme kesin dönüş yaptım.

Denedim.

Yanıldım.

Yanılıp yeniden ölümü mü talep edecektim?

Nilgün Marmara'dan çıkıp da yola ve tam da düşmüşken yolum Didem Madak'a...

Aşkı unuttum yine.

Adımı unuttum kaç gün.

Hesabımı kesen neydi ya da günümü kaybettiğim ve ölümü sık sık telaffuz etmeye başlayıp bir uyarı mahiyetinde kim ise eşlik eden yazılarıma belki de yeni bir öngörü getirecektim kısa boyutlu.

Haznemde yangın sönmezken bir de üstüme dökülen benzin.

Bir zarf dedim oysaki içi boş bir zarftan çıktım ben yola.

Merhaba dedim ama öfkeyle üstüme yürüdü evren.

Selam verdim ve Hakkın selameti ile selamıma sahip çıkıldığına vakıf oldum ansızın.

Sözcükler oyduum biblo misali.

Kelimeler yoğurdum hamur misali.

Öğüt verdim öğüttüğüm duygularıma kepenk çekmemek adına buyurdum kendime bazen küçük bir çığlık bazen çok uzun bir sessizlik.

Zamanın ve yolun mu neresinden döndüm?

Zaten hiçbir yere gitmemiştim kendimden başka.

Ve yeniden döndüm kendime.

Hüznümü bağışlayın.

Aşkım değil aşamadıklarımınla dertte başım sanırım hayatın tüm albenisine aldanıp sadece her söyleneni gerçek addedip ben hala Yaratan'dan dolayı yaratılana duyduğum saygı ve sevgi iken beni ayakta tutan üstelik bir ömür yaftalanmışlığın zikzaklarında kadirşinas bir meltem olmak adına ruhumla eşleştiğim kelamın da sunumunda bir fitrata bir de metanete düşkün şahika benzeri bir kelimeyi de gözüme kestirip yine ödün vermediğim güzelliklere yeniden merhaba derken...